

EMA

&

tajemství čtyř přátel

Barbora Průšová

● ■ **pointa**

Ema a tajemství čtyř přátel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Barbora Průšová

Ema a tajemství čtyř přátel – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

EMA

&

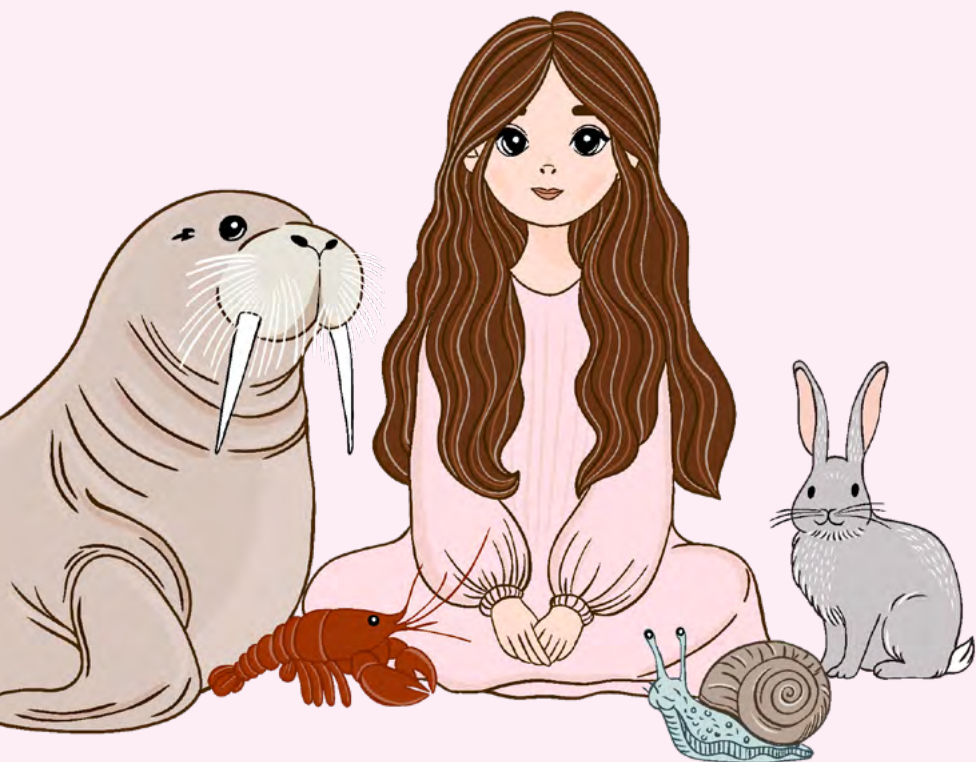
tajemství čtyř přátel

EMA

&

tajemství čtyř přátel

Barbora Průšová

● ■ pointa

Copyright © Barbora Průšová

Ilustrace © Barbora Průšová

ISBN tištěné verze 978-80-7691-891-7

ISBN e-knihy 978-80-267-5141-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5142-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5104-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Pro mou milovanou dceru Emu.

I když tě ještě neznám, už teď tě miluji z celého srdce. Tato kniha je pro tebe, plná příběhů o dobrodružství, laskavosti, zvířecích přátelích a hodnotách, které ti budu předávat každý den. Ať ti připomíná, jak důležité je věřit v kouzlo života a nikdy neztratit víru v sílu lásky, přátelství, odvahy a radosti. Nemůžu se dočkat, až tě budu provázet na tvé životní cestě.

S láskou máma

Milý čtenáři,

představuji ti knihu plnou dobrodružství a zábavy, v níž se setkáš s Emou a jejími věrnými přáteli – mrožem Oliverem, langustou Medou, králíkem Felixem a šnečkem Gerym. Na stránkách této knihy najdeš dvacet osm příběhů, ve kterých Ema a její kamarádi prožívají běžné radosti a strasti každodenního života, ale zároveň se nechávají vtáhnout i do kouzelného světa plného překvapení.

Každý příběh je jiný – někdy se ocitnou ve veselé situaci plné smíchu, jindy je čeká tajemná hádanka nebo poučné dobrodružství, které je všechny naučí něco nového o přátelství, odvaze a vzájemné pomoci. Přidej se k Emě a jejím přátelům a prožij s nimi každý jedinečný okamžik jejich příběhů, kde se fantazie setkává s realitou.

Obsah

Ema a kouzelný svět	13
Ema a kouzelná mrkvička	18
Ema a odřené koleno	22
Ema a kouzlo sdílení	26
Ema a její první den ve školce	31
Šnek Gery	36
Narozeniny u babičky.	40
Záchrana kouzelného světa.	44
Kdo se směje naposled?.	49
Ema a tajemství lesa: Jak chránit přírodu?	56
Ema a umění vyřešit konflikt	60
Kouzelná květina	64
Ema a Vánoce	70
Mrazovous	74

Ema a vítání jara	79
Velikonoční příběh čokoládového zajička.	86
Ema a kouzelný deštník	93
Ema a království v oblacích.	99
Geryho závod s časem	106
Detektivové na stopě	110
Srdce pro maminku.	115
První školní den	119
Ema a noc proměn	124
Strážkyně čtyř živlů.	130
Tajemství zebry se zlatými kopýtky.	142
Cesta za přáním	151
Přátelé ze světa hraček	158
Hudba minulosti	165

Ema a kouzelný svět

Když se Ema narodila, byl to v domě její rodiny skutečný zázrak. Vedle malého miminka byla v postýlce také trojice zvláštních strážců – králíček Felix, mrož jménem Oliver a langusta Meda.

Felix, se svou jemnou šedou srstí, byl neuvěřitelně pečlivý a staral se o to, aby byla Ema v teple a pohodlí. Oliver, se svou širokou a smířlivou tváří, byl vždy ochotný pohlídat malou Emu a učit ji trpělivosti. Meda, se svými elegantními klepety, byla vždy připravena udivit Emu fascinujícími pohyby a zvuky.

Jak Ema rostla, její zvířecí kamarádi byli stále blízko. Felix ji naučil, jak si hrát v trávě a skákat jako on, Oliver ji učil, jak plavat v bazénku a užívat si vodní radovánky, zatímco Meda jí ukázala, jak se dají s trochou trpělivosti stavět úžasné bábovičky z písku.

Jednoho dne, když bylo Emě pět let, se přihodilo něco neobvyklého. Felix, Oliver a Meda našli starý zaprášený klíč, který ležel na dně zahradního jezírka. Klíč měl zářivou barvu a zdál se být magický. Když se Ema vrátila z hřiště, byli její kamarádi velmi vzrušení.

„Co to je?“ ptala se Ema, zatímco si prohlížela klíč.

„To je klíč k tajemnému světu,“ odpověděl Oliver hlubokým hlasem. „Musíme zjistit, co skrývá.“

Rozhodli se, že klíč vyzkouší. Po chvíli hledání našli malou dřevěnou truhlu schovanou pod starým dubem. Ema opatrně vložila klíč do zámku a otočila jím. Truhla se otevřela a vyvěřela

z ní kouzelná mlha. Když mlha zmizela, rozprostíral se před nimi nádherný kouzelný svět plný barevných květin, zářících stromů a malebných domků.

Tento nový svět byl plný přátelských kouzelných bytostí, které potřebovaly pomoci s každodenními povinnostmi.

Ema si zde nejvíce oblíbila žabáka Boba. Celý den proskákali na švihadle, koupali se v jezírku a objevovali kouty kouzelného světa. Bob však nebyl jen obyčejný žabák. Každý, kdo ho dokázal rozesmát, získal možnost splnit si jedno přání, které mělo platit i ve světě, odkud pocházela Ema a její zvířecí přátelé.

Když se slunce sklánělo za horizont kouzelného světa a všude kolem se rozlévaly zlaté paprsky, rozhodla se Ema, že zkusí Boba rozesmát.

Sedli si společně na okraj jezírka a Bob, unavený po celém dni skákání a her, se opřel o velký leknín.

„Co teď, Emo? Máš pro mě ještě nějakou novou hru?“ zeptal se líně, ale s úsměvem.

Ema se na něj podívala a poté dostala nápad. Chtěla Boba rozesmát a vzpomněla si na starý příběh, který jí vyprávěla její babička. Zvedla klacík a začala kreslit do bláta. Bob sledoval, jak Ema maluje podivné tvary a poskakuje kolem. Vznikl tam krab s obřími klepety, který měl na hlavě klobouk z pampelišek. Pak Ema napodobila krabovu chůzi, natáhla ruce, jako by měla klepeta, a začala vydávat legrační zvuky.

Bob ji nejprve jen pozoroval, ale pak se začal chichotat. Krab v klobouku se bláznivě pohyboval po imaginárním moři, a když Ema začala napodobovat krabí tanec, Bob vybuchl v hlasitý smích.

„To jsem ještě neviděl!“ smál se, až se hladina jezírka vlnila. „Ty jsi mě opravdu rozesmála, Emo!“

Ema si sedla vedle něj, udýchaná, ale šťastná. „Teď bych si tedy mohla přát něco velkého, že?“ zažertovala.

Bob se stále usmíval. „Samozřejmě. Přemýšlej dobře, protože toto přání se může naplnit jak tady, tak ve tvém vlastním světě.“

Ema zavřela oči a přemýšlela. Mohla by si přát cokoliv – hračky, sladkosti nebo nějaké kouzelné schopnosti. Ale pak si vzpomněla na všechny své přátele, rodinu a na jejich svět, který potřeboval víc lásky a pochopení.

„Mým přáním je, aby všichni, ať už v mém světě, nebo v tomto kouzelném, dokázali vždy najít radost, laskavost a smích. Aby se nikdo nikdy necítil osamělý.“

Bob kývl a jeho oči se rozjasnily. „To je krásné přání, Emo,“ řekl tiše.

Najednou se kolem nich začala šířit jemná záře, která prostupovala celý kouzelný svět. Květiny rozkvetly ještě jasněji, stromy zpívaly jemné melodie a zvířata se shromáždila kolem, šťastně se usmívající. Ema věděla, že od toho dne budou smích a radost doprovázet nejen její zvířecí přátele v tomto světě, ale že i doma, v jejím skutečném světě, bude svět o něco laskavější.

Když už byla tma a hvězdy na obloze zářily jako diamanty, Ema věděla, že nadešel čas vrátit se domů. I její přátelé – Felix, Oliver a Meda – se začali cítit unavení po dni plném dobrodružství. Kouzelný svět kolem nich sice zářil barvami i večer, ale jemný vánek, který se nesl vzduchem, jako by jim šeptal, že den už končí.

„Musíme se vrátit,“ řekla Ema, ačkoliv se jí odtud vůbec nechtělo. „Ale jak se dostaneme zpátky?“

Bob, stále usmívající se po jejich společném veselí, na ně moudře pohlédl.

„Cesta zpět je snadná, Emo. Stačí, když si všichni stoupnete vedle sebe, pevně zavřete oči a v ruce stisknete váš kouzelný klíč. Představte si, že byste chtěli být doma, ve svých teplých postýlkách.“

Felix, Oliver, Meda i Ema udělali, jak Bob řekl. Postavili se vedle sebe, zavřeli oči a každý si začal v mysli malovat obraz svého domova – jejich postýlky, měkké polštáře a teplé přikrývky.

Bob tiše zakouzlu a vtom se kolem nich zvedla jemná zlatá mlha, podobná té, kterou předtím viděli při otevření truhly. Tentokrát však mlha nesla uklidňující vůni lesních květů a uklidňovala všechny jejich unavené smysly. Cítili, jak je mlha lehce obejmula, a pak se najednou začali vznášet jako na obláčku.

Když mlha zmizela, Ema otevřela oči a zjistila, že stojí zpátky ve své zahradě, vedle jezírka, kde to všechno začalo. Noc byla klidná a na obloze stále zářily hvězdy.

Felix, Oliver a Meda se rozhlédli, také zpátky na svých známých místech, ale se vzpomínkami na kouzelný svět v srdcích.

„To bylo nádherné,“ vydechl Oliver, zatímco Felix se protáhl a Meda tiše kývla.

„Musíme jít spát,“ řekla Ema, a i když byla unavená, v očích jí zářilo nadšení. „Ale vím, že se tam můžeme kdykoli vrátit.“

Všichni se tiše rozloučili a zamířili domů, každý ke svým snům plným barev, kouzel a přátelství, které v ten den zažili.

A jak Ema usínala ve své postýlce, s úsměvem přemýšlela o tom, jaký nádherný svět objevili, a o tom, že každý den je plný malých zázraků – stačí jen věřit.

Ema a kouzelná mrkvička

Jednoho krásného slunečného rána se Ema probudila s nápadem uspořádat piknik pro své přátele. Slunce se hrálo na modré obloze, ptáci zpívali své písně a ve vzduchu bylo cítit léto. Přátelství a dobré jídlo – to bylo to, co Ema milovala nejvíc.

Připravila si velký košík plný čerstvých jablek, sladkých hrušek, a hlavně hromadu mrkví, protože věděla, že její nejlepší kamarád, králík Felix, je mrkvemi doslova posedlý. „To bude báječný den,“ zamumlala si pro sebe, když kráčela po cestičce směrem k louce, kde na ni už netrpělivě čekali její přátelé.

Felix už z dálky viděl Emu přicházet a okamžitě začal radostně poskakovat. Oči mu zářily, jakmile zahlédl mrkve v košíku.

„Jééé, mrkve!“ vykřikl a radostí udělal několik kotrmelců.

Oliver, velký a lenivý mrož, se jen líně protáhl a zívнул. „Jsem zvědavý, co Ema přinesla, ale doufám, že to nebude jen zelenina,“ brblal si pro sebe.

Meda, elegantní langusta, byla jako vždy zahleděná do svých hlubokých myšlenek, ale její oči se rozjasnily, když si všimla košíku plného dobrot.

„Ahoj, přátelé!“ zvolala Ema a položila košík doprostřed louky. „Dnes máme něco zdravého! Mrkve, jablka, hrušky – to všechno nám dodá spoustu energie!“

Felix se okamžitě vrhl na mrkve. „Miluju mrkve! Jsou prostě nejlepší!“ prohlásil s plnou pusou, zatímco chroupal další.

Oliver se na něj jen lehce zamračil. „Zelenina není zrovna moje gusto,“ povzdechl si a s odporem zíral na koš. „Já mám raději ryby.“

Meda, která si vždy zakládala na správném stravování, se mile usmála. „Zelenina, zvláště mrkve, jsou důležité, Oliver. Obsahují vitamíny, které naše tělo potřebuje, aby bylo silné a zdravé.“

Ema horlivě přikyvovala. „Přesně tak! Mrkve mají spoustu vitamínu A, který je důležitý pro naše oči. Pomáhá nám lépe vidět, a to hlavně večer.“

„Možná vám to funguje,“ zabručel Oliver, „ale já jsem mrož a mroži nepotřebují mrkve.“

Jejich rozhovor přerušilo hlasité zakrácání. Na větvi poblíž seděl vrabčák, který se chystal vzlétnout, ale narazil do větve a spadl na zem. Ema rychle přiběhla, aby mu pomohla. Vrabčák vypadal unaveně a zmateně.

„Co se stalo?“ zeptala se Ema starostlivě.

„Poslední dobou špatně vidím,“ povzdechl si vrabčák. „Můj zrak slábne a létání mi dává zabrat.“

Meda se na něj soucitně podívala. „Kdy jsi naposledy jedl něco zdravého, třeba mrkev nebo jiné ovoce?“

Vrabčák zahanbeně sklopil hlavu. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Jím většinou drobky, co najdu na cestě.“

Felixovi se v hlavě okamžitě rozsvítilo. „Aha! To je ono! Potřebuješ vitamín A! Zkus mrkev!“ Zvedl jednu z největších mrkví a podal ji vrabčákovi.

Vrabčák váhavě ochutnal kousek mrkve. Náhle se mu oči rozzářily. „To je ale výborné! A zdá se mi, že už i lépe vidím!“

Oliver, který vše sledoval, zvedl obočí. „Opravdu to funguje?“ zeptal se skepticky.

„Ano!“ zvolal vrabčák nadšeně. „Cítím se mnohem lépe!“

Ema se usmála. „Vidíš, Olivere? Mrkve nejsou jen pro králíky. Zdravé jídlo prospívá každému.“

Oliver se zamyslel a pak si vzal jednu mrkev. „No dobrá, zkusím to,“ prohlásil váhavě. Ukousl velký kousek a po chvíli žvýkání se mu tvář rozzářila. „Tohle je překvapivě dobré! Cítím se, jako bych měl víc síly!“

Felix se zasmál. „Říkal jsem to! Zelenina je zázračná!“

Meda dodala: „Zelenina nejen že chutná dobře, ale je také moc důležitá proto, abychom byli zdraví a plní energie.“

Vrabčák přikyvoval. „Odteď si dám pozor na to, co jím. Žádné drobký, ale víc zeleniny a ovoce!“

Zbytek dne strávili na louce povídáním, smíchem a užíváním si slunečného počasí. Oliver, který zprvu ohrnoval nos nad mrkví, snědl několik kousků a slíbil, že bude jíst více zeleniny.

Když se slunce začalo sklánět k obzoru, všichni si uvědomili jednu důležitou věc: zdravá strava je klíčem k tomu, aby byli silní a připravení na všechna dobrodružství, která jim život přinese.

„Takže,“ prohlásil Oliver s úsměvem, „kdo by si pomyslel, že mrkev může být taková dobrota?“

Ema se zasmála a objala své přátele. „Ať už jíme mrkve, jablka, nebo cokoli jiného zdravého, vždycky budeme mít dost sil zvládnout všechny výzvy.“

A s těmito slovy se společně vydali zpátky domů, s pocitem, že i malé věci, jako je mrkev, mohou přinést velké změny.

Ema a odřené koleno

Jednoho krásného odpoledne si Ema hrála venku se svými nejlepšími přáteli – králíkem Felixem, mrožem Oliverem a langoustou Medou. Bylo teplo, slunce svítilo a na louce voněly květiny.

Ema, Felix, Oliver a Meda se rozhodli, že si udělají závod. „Kdo doběhne k tomu velkému dubu jako první, vyhrává!“ prohlásila Ema s jiskřičkami v očích.

Felix hned začal poskakovat, jak byl nadšený. „Já to určitě vyhraju, protože umím skákat nejrychleji!“ vykřikl vesele.

Oliver se pomalu postavil, trochu zamýšlený. „Nevím, jestli budu rychlý, ale přidám se,“ usmál se líně.

Meda se svými klepítky cvrnkla o kámen a řekla: „Já se taky přidám, i když běhat neumím, ale budu se aspoň plazit.“

A tak se dali do závodu. Ema běžela rychle, Felix skákal ještě rychleji a Oliver se svým mohutným tělem pohyboval pomalu, ale jistě. Když se přibližovali k dubu, Ema chtěla přidat na rychlosti, aby dohnala Felixe. Rozběhla se tak rychle, že si nevšimla velkého kamene u cesty. Šlápla na něj, zakopla a upadla na zem.

„Jauuu!“ vykřikla Ema, když si narazila koleno. Podívala se dolů a viděla, že si odřela koleno a teče jí z něj trochu krve. Bylo to velmi bolestivé a Ema měla slzy na krajíčku.

Felix se hned otočil a přiběhl k ní. „Emo! Jsi v pořádku?“ ptal se starostlivě. Oliver a Meda se rychle připojili.

„To bude dobré,“ řekl Oliver uklidňujícím hlasem, „ale myslím, že bys měla jít k doktorovi, aby ti to ošetřil.“

Ema sebou nervózně zavrtěla. „Já nechci k doktorovi,“ řekla tichým hlasem. „Bojím se. Co když mi bude dávat injekci nebo mě to bude bolet ještě víc?“

Felix si klekl vedle ní a objal ji. „Nemusíš se bát, Emo. Doktoři nejsou zlí, jsou tady, aby ti pomohli. Jen ti ošetří koleno, aby tě už nebolelo a rychleji se zahojilo.“

„Přesně tak,“ souhlasila Meda. „Doktoři jsou hodní a vědí, jak se o nás postarat. Pamatuješ, jak jsem si minule rozbila klepítko? Doktor mi ho zpevnil a teď je zase silné.“

Ema si povzdychla, ale věděla, že mají pravdu. Koleno ji pořád bolelo, a tak se nakonec rozhodla, že půjde k doktorovi. Její kamarádi jí pomohli dojít do malé ordinace na okraji města.

V čekárně se Ema cítila trochu nervózně. Felix, Oliver a Meda ji podporovali, aby se nebála, ale Ema stále měla trochu strach. Za chvíli se dveře otevřely a doktor s úsměvem na tváři vyšel ven.

„Tak pojď dál, Emo,“ řekl laskavým hlasem. „Podíváme se, co se stalo.“

Ema si nervózně sedla na židli v ordinaci a doktor jemně zkontroloval její koleno. „To nic není, jen malá odřenina,“ řekl. „Ale musíme to vyčistit a dát ti na to náplast, aby se ti to rychleji zahojilo.“

Doktor vytáhl z lékárníčky dezinfekci a jemně ji nanесl na její odřené koleno. Ema ucítila malý štípnavý pocit, ale nic, co by bylo opravdu bolestivé. „To je všechno?“ zeptala se překvapeně.

Doktor se usmál a přikývl. „Vidíš, bylo to snadné, že?“ Poté jí dal na koleno barevnou náplast s obrázky zvířátek. „Teď to nech chvíli odpočívat a za pár dní budeš zase běhat.“

Ema se cítila mnohem lépe. „Děkuju,“ řekla s úsměvem. Uvědomila si, že její strach z doktora byl zbytečný. Doktor byl hodný a jeho pomoc vůbec nebolela.

„A víš co?“ řekl doktor a otevřel šuplík. „Za statečnost dostaneš malé překvapení.“ Z šuplíku vytáhl barevné lízátko a podal ho Emě.

Ema se rozzářila. „Děkuji!“ Vzala si lízátko a podívala se na své přátele, kteří na ni hrdě čekali u dveří.

Když odcházeli z ordinace, Ema už byla veselá a skákala po jedné noze. „Doktoři jsou opravdu hodní! Nemusíte se jich bát, jen vám chtějí pomoci!“ řekla ostatním a spokojeně cucala lízátko.

Felix, Oliver a Meda se usmáli a všichni se vydali zpět na louku, aby si mohli užít zbytek krásného dne.

A Ema si slíbila, že příště, kdyby se něco podobného stalo, už se doktora bát nebude – věděla, že je tam, aby jí pomohl a postaral se o její zdraví.

Ema a kouzlo sdílení

Dnes se Ema probudila s velkým nadšením. Čekalo je totiž odpoledne plné her s jejími nejlepšími kamarády – králíčkem Felixem, mrožem Oliverem a langustou Medou. Ema si připravila spoustu hraček, sladkostí a oblíbené ovoce, které měla nejraději. Těšila se, že stráví krásný den se svými přáteli, ale vůbec ji nenapadlo, že by se o všechno měla dělit.

Když Ema vešla do obýváku, kde už na ni čekali její kamarádi, králíček Felix vyskočil a zakřičel: „To bude taková legrace! Co budeme dneska dělat?“

Mrož Oliver, vždycky zábavný a trochu nemotorný, se přikolébál za Felixem. „No, doufám, že dneska budeme mít i něco na zub! Máš, Emo, nějaké dobroty?“ zasmál se a jemně se převálil na záda.

„Já bych si raději hrála s tvými stavebnicemi, Emo,“ řekla klidně Meda, která měla vždycky ráda různé tvoření a stavění.

Ema se usmála a ukázala na velkou hromadu hraček a sladkostí na stole. „Mám všechno připravené! Ale... asi bych si dnes chtěla hrát sama se svou oblíbenou stavebnicí. A ty bonbony jsou pro mě,“ řekla a začala si hrát s kostičkami, aniž něco nabídla ostatním.

Felix se nejprve trochu zarazil, ale pak si pomyslel, že to Ema jistě nemyslí vážně. „Můžu si půjčit tvé autíčko?“ zeptal se opatrně.

„No... raději ne,“ odpověděla Ema rychle a dál si stavěla věž ze své stavebnice. „Mám ho moc ráda a chci si s ním dnes hrát sama.“

Felix sklopil uši a posadil se do rohu, kde si začal sám hrát s větvičkou, kterou našel venku. Oliver se mezitím s funěním převálil ke stolu se sladkostmi a zamyšleně si prohlížel ovoce.

„A můžu si dát aspoň jedno jablíčko?“ zeptal se Oliver s úsměvem. „Víš, já mívám vždycky hlad.“

Ema se na něj podívala a pak rychle odpověděla: „Ne, to je moje oblíbené ovoce, Oliver. Ale můžeš si vzít nějaké suché listí venku.“ A pokračovala ve své hře.

Oliver se smutně odsunul, sedl si vedle Felixe a společně se snažili vymyslet, jak se zabavit.

Meda, která byla vždycky klidná, jen tiše pozorovala, jak se Ema chová. Byla chytrá a věděla, že by bylo dobré Emu nenápadně naučit důležitou lekci.

Po chvíli se Meda postavila před Emu a řekla: „Emo, co kdybychom si něco postavili společně? Mohli bychom vytvořit něco opravdu úžasného.“

Ema se zamyslela, ale pak zavrtěla hlavou. „Já chci raději stavět sama. Tohle je moje stavebnice.“

Meda se usmála a řekla: „Víš, Emo, někdy je lepší se o věci dělit. Když se děláš, můžeš mít radost nejen ty, ale i ostatní.“

„Ale co když mi to zničíte?“ ptala se Ema pochybovačně.

„Když něco stavíme společně, můžeme to udělat ještě větší a hezčí, než kdyby to dělal jen jeden z nás,“ vysvětlovala Meda. „A co se týče jídla a hraček... když se dělíme, máme z toho všichni radost a užíváme si to víc.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ema a tajemství čtyř přátel.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.